

lige Pligter, hvoraf 943 bleve straffede, 96 med Bøder og Resten med Fængsel eller Tvangsarbejde, og i samme Aar blev der foretaget 28,490 Visitationer af offentlige Stjøger. Alt dette vil falde bort. Forskjellen, der vil indtræde er da den, at medens en Del Kvinder, der nu straffes for mindre strafværdige Politiforsøelser, ville slippe for Straf, vil et langt mindre Antal Mænd blive straffede for et Forhold, der baade er lastværdigt og vel egnet til at belægges med Straf. Men denne Forskjel synes ikke at medføre nogen begrundet Indvending mod Lovforslagets Ordning.

Det er blevet foreslaet, at man skulde indskrænke sig til at ophæve de Bestemmelser i Loven af 10de April 1874, som hjemle det Offentlige Ret til at tillade Kvinder at søge Erhverv ved Utugt, tilligemed de for dette Erhvervs Drift og Tilsynet dermed udfærdigede Regulatorer og Vedtægter (den offentlige Prostitution), men iøvrigt bibeholde de i Loven af 1874 givne Forfrister, saa at det fremdeles kun skal være strafbart for en Kvinde at søge Erhverv ved Utugt, naar hun forud er advaret af Politiet, at Politiet beholder sin Myndighed til at advare enhver Kvinde mod saadant Erhverv paa den blotte Mistanke om, at hun søger Saadant, at Kvinder vedblivende i visse Tilfælde af Politiet kunne tvinges til at lade deres Begæber undersøge af Læger, og at de, efter at være straffede for Overtrædelse af Advarsel mod Prostitution, af Politimesteren kunne undergives Politiets Tilsyn med Hensyn til Lægeundersøgelse og Bopæl for et Tidsrum af 6 Maaneder.

Det kunde tale for denne Fremgangsmaade, at Loven af 1874 i den langt overveiede Del af Landet, hvor ingen offentlig Prostitution er eller har været indrettet, og især i alle Kjøbstæder med Undtagelse af Kjøbenhavn og enkelte andre, netop har været anvendt paa denne Maade og frembragt et efter Omstændighederne godt Udslag (Resultat). Men det maa dog herimod huskes, at der er stor Forskjel i det heromhandlede Stykke paa de smaa Kjøbstæder, hvor Politiet

lettelig kan vide Bested med alle Beboere og mærke sig de fremmede Elementer, som enkeltvis maatte indfinde sig, saa at Politimesteren vil være i Stand til at advare netop de Kvinder, som det kommer an paa, og saa en stor Stad som Kjøbenhavn, hvor ikke blot Befolkningens Talrigheid gjør det umuligt for Politiet at have Kjendskab til hver enkelt, men hvor tillige den idelige Til- og Afgang af Beboere frembringer en stadig Børlen netop af den Klasse af Personer, som der særlig er Spørgsmaal om at føre Tilsyn med. Man kan derfor aldeles ikke fra det paagjældende Systems Tilstrækkelighed udenfor Kjøbenhavn drage den Slutning, at det ogsaa maatte være fyldestgjørende i denne Stad, og det saa meget mindre, som der end ikke i den heromspurgte Henseende foreligger Erfaringer fra vore største Kjøbstæder, Aarhus og Odense, fordi der her dels indtil fornylig har været, dels endnu er en offentlig Prostitution.

Det maa derhos indvendes mod Forslaget, at det er modsigende at bibeholde Politiets Advarselret, naar man fratager det Retten til at tillade Prostitution, eftersom Retten til at advare netop i Straffelovens § 180 og Loven af 1874 er givet Politiet i Henshold til eller som en Virkning af dets Ret til at give Tilladelse til at søge Erhverv ved Utugt. Straffelovens Motiver opløse, at Meningen var, at Politiet nødvendigvis maatte have Bemyndigelse til at give hin Tilladelse, men at man ikke vilde sige saadant rentud, og at man derfor omfrev Sagen ved at give Politiet Ret til at advare. Naar Politiet altsaa undlader at advare en Kvinde, ligger deri, at det giver hende Tilladelse til at drive Prostitution.

Derjom Advarselretten ikke skal have denne Mening, at være Skjæmbrædt for Sanktionering (Stadfæstelse) af Utugterhvervet som en offentlig Mæringsvei, men Diemedet er for Alvor at forbyde og, om muligt, at affaste eller udrydde Prostitution, ses det ikke, hvorfor man vil bibeholde Politiets Advarsler, da Loven jo langt bedre